

DE VLAM EN EEN NIEUW BEGIN

In ons nummer van 23 October plaatsten wij, naar aanleiding van een beschouwing in het weekblad „De Vlam“, getiteld „Nieuw Begin“, een hoofdartikel. Het onderwerp betrof de vraag, hoe de groei van de nieuwe arbeidersbeweging kon worden bevorderd. Wij meenden, dat de aandacht die deze kwestie ook in Vlamkringen had getrokken, waarvoor zelfs een conferentie van lezers was gehouden, waarin stellingen waren aangenomen, die naast het artikel in „De Vlam“ waren afgedrukt, wel zo groot was, dat wij aan deze zaak een hoofdartikel mochten wijden.

Want, uit de aard van de zaak, heeft het vraagstuk ook onze aandacht.

Ons artikel gaf uitdrukking aan de bereidheid, elke beweging te ondersteunen, die gericht is op het zelfstandig worden en handelen van de klasse en die de mogelijkheid in zich draagt, dat die klasse strijden gaat voor een socialistische orde, een orde van vrije en gelijke producenten.

Een nieuwe beweging van de arbeiders zal daarom zijn kracht en ook zijn begin daar moeten vinden, waar de arbeiders gedwongen zijn hun georganiseerd verzet tegen de kapitalistische uitbuiting aan te vatten, n.l. de bedrijven. Reeds daarom kan, noch een organisatie als Spartacus, noch één van de Vlamgroepen, als verzamelpunt voor het wekken van zodanige nieuwe beweging zelf dienen. Daarover moet men het eerst eens zijn en „De Vlam“ is hier niet erg duidelijk.

Een andere kwestie is, of socialisten die thans georganiseerd zijn in verschillende politieke richtingsbewegingen, maar wier denken voldoende aanrakingspunten heeft om onderling beraad en wellicht het uitdragen van bepaalde gemeenschappelijke inzichten in de klasse, mogelijk te maken, wellicht daartoe zouden kunnen besluiten. Ons inziens zou dit zijn toe te juichen.

Wanneer die mogelijkheid wordt overwogen, dan behoeft het niet uitgesloten te worden, dat daarin bestaande organisaties medewerking verlenen. Maar waar elk van de daarvoor in aanmerking komende organisaties hun politiek verleden hebben, is het niet juist, dat één zich het monopolie van „verzamelingspunt“ aanmatigt. Dit was ons bezwaar tegen de plannen van „De Vlam“. En dit gold temeer, omdat „De Vlam“ in haar verleden nauw was verbonden met de Partij van de Arbeid — wij denken b.v. aan de jongste verkiezingstijd — en zij ook, blijkens haar propaganda voor de Verenigde Staten van Europa, de illusie van het staats-socialisme nog met zich droeg, mischien zelfs draagt.

Onze conclusie was dus, dat er inderdaad behoefte was aan een landelijk en internationaal contact, dat de gelegenheid biedt, over alle vraagstukken vrij en diepgaand te discussiëren, maar dat daarvoor geen organisatie van een bestaande politieke stroming was te gebruiken. Wij wachten op een nieuw, beter begin.

In één van de laatste nummers beantwoordt „De Vlam“ dit artikel nu als volgt:

Spartacus besteedt meer dan een kwart van zijn ruimte aan de bespreking van onze publicaties. Ofschoon de onbehoorlijke toon ditmaal ontbreekt en men zich tracht te beperken tot „critiek en raad“, kan toch niet gezegd worden, dat men nu inderdaad het gesprek ernstig ter hand wil nemen. Welke zin heeft een gesprek, als blijkt uit de opmerking: „Wanneer er werkelijk een nieuwe arbeidersbeweging groeien moet, strijders van verschillende groeperingen nader tot elkander moeten komen, dan zal het duidelijk zijn, dat daarbij De Vlam niet maar zonder meer kan worden aangemerkt als het verzamelpunt, waaromheen dit dient te geschieden“. De Vlamredactie is vrij van ieder „imperialisme“ in de arbeidersbeweging, maar zij heeft de pretentie, iets gemakkelijker het gesprek op gang te kunnen brengen dan anderen, omdat zij zich van de eigenlijke partijstrijd tot dusver heeft onthouden en omdat zij meent, juist door het achterwege laten van zinloze aanvallen, zoals onlangs het stukje van Theo Maassen tegen Sam de Wolff in Spartacus, een zuiverder atmosfeer voor het gesprek te hebben geschapen. Daar gaat het om en dat heeft men in

de eerste plaats te leren, als het ons vergund is ook eens „critiek en raad“ uit te delen.

Het antwoord zal elke ernstige lezer teleurstellen. Waarom die zure toon? Natuurlijk hebben wij het recht sociaal-democratie en sociaal-democraten te becritiseren. Wanneer dit naar het oordeel van „De Vlam“ op „zinloze“ wijze gebeurt, laat ze dat dan op zijn tijd maar aantonen. Dat kan dan ook nog gebeuren, zonder namen te noemen van de door „De Vlam“ veronderstelde Spartacus-schrijvers, waar men immers weet, dat „Spartacus“ om voor haar goede redenen nimmer onderstekende artikelen plaatst. En wanneer „De Vlam“ tegen onze critiek bezwaren heeft, laat ze dat dan vooral gemotiveerd doen, dan wordt het inderdaad minder zinloos.

Maar dit zij in het voorbijgaan opgemerkt, want wat heeft deze zaak te maken met het artikel „Nieuw Begin“? Het heeft er veel van, dat niet wij, doch de Vlam-redactie aan het „spartelen“ is. Wij gunnen haar graag „pretenties“, maar voor studie, overleg en propaganda om de mogelijkheid van een nieuwe arbeidersbeweging te bevorderen, is meer nodig en toch zeker de bereidheid van diegenen, die men op een verzamelpunt wil betrekken. Hen uit te nodigen aan Vlamgroepen mede te werken, brengt de zaak geen stap verder, is een propagandamiddel.

AAN ONZE PROEFABONNEES

Deze week ontvangt u voor de tweede maal een proefnummer. We gaan daarmee nog enkele keren door. We vinden het echter goed een afzonderlijk woordje tot u te richten. Het betreft het aanduiden van hetgeen Spartacus wil. Ook u zal de teleurstelling in de arbeidersbeweging niet bespaard zijn gebleven, en ook u zult zich voor de vraag zien geplaatst hoe het toch mogelijk is, dat de in het verleden met zoveel geestdrift gevoerde arbeidersstrijd en de strijd om het socialisme, zozeer is vastgelopen. Onverskaffig of wij dit door persoonlijke ervaring, dan wel door het lezen over de vroegere arbeidersbeweging weten, voor ons allen staat vast, dat we in een slop zijn geraakt. Hoe velen vragen zich af, wanneer zij de praktijk der oude z.g. socialistische partijen nagaan, „Is dit nu socialisme?“

Het stellen van die vraag is goed. Maar zo vaak moest worden geconstateerd, dat zij, die daarop een ontkennend antwoord gaven, daarna zelf de moed in de schoenen lieten zakken en in passiviteit ondergingen.

Daarin gesterkt door de marxistische methoden van maatschappij-onderzoek, heeft Spartacus de kwestie aan een positiever gestelde vraag onderworpen: Wat is Socialisme?

Geconstateerd werd, dat overal als gevolg van de gehele maatschappelijke tendens naar kapitalistische machtsconcentratie, de rol van de staat in het economische leven wel is waar toeneemt, maar dat daarbij de uitbuiting van de arbeidersklasse niet afneemt, zelfs verscherpt wordt. Zo wees het gehele onderzoek uit, dat langs de weg van beheersing van het maatschappelijke leven door de staat geen socialistische maatschappij kan worden bereikt. De totalitaire staat neemt de taak van de individuele uitbuiting over en maakt de onderwerping van de arbeider slechts groter.

Wij moeten vaststellen, dat „De Vlam“, die een nieuw begin zo belangrijk vindt, op de positieve bezwaren, door ons ingebracht tegen de door haar gevolgde weg, met geen enkel woord is ingegaan. Nog wachten wij op haar antwoord inzake die bezwaren. Zij luiden:

1. Waarom moet „De Vlam“ met haar politieke verleden, het verzamelpunt zijn voor dit nieuw begin?
2. Meent De Vlam, dat het wekken van de eigenlijke nieuwe arbeidersbeweging het werk is van bestaande politieke organisaties, of erkent zij, dat dit de taak van de arbeiders zelf is, voornamelijk die in de bedrijven?
3. Aanvaardt „De Vlam“ nog steeds in de vorm van de Verenigde Staten van Europa, de verwezenlijking van het socialisme door de staat? Zo ja, dan is zij minder dan iets of iemand geschikt voor zulk een nieuw initiatief.
4. Wanneer de laatste vraag ontkennend wordt beantwoord, wanneer zij werkelijk het socialisme wil propagandiseren, als een gemeenschap van vrije en gelijke producenten, acht ook zij dan niet een nieuw initiatief wenselijk, om al diegenen, die op die basis de zelfbeweging en organisatie van de arbeidersklasse voorstaan, te brengen tot een vrije samenwerking, teneinde dit door gezamenlijke studie, beraad en propaganda te bevorderen?

Zoals gezegd, wij wachten te deze opzichte op een..... nieuw begin.

Mededeling van de Redactie

Zij, die een bijeenkomst in onze krant aangekondigd wensen te zien, verzoeken wij, te zorgen dat het bericht uiterlijk de zaterdag vóór het verschijnen van ons nummer in ons bezit is.

VERGADERINGEN:

23 November a.s., 8 uur, ingebouw „De Arend“, Planciusstraat, vrouwenvergadering. Onderwerp: „Opvoeding“. Planciusstraat te bereiken met lijn 12.

27 NOVEMBER 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No 47

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

Hebt U er ook genoeg van?

In de Juli-dagen van dit jaar werkte de partij van Mr. Stikker, de Partij voor Vrijheid en Democratie, tijdens de verkiezingscampagne voor de Tweede Kamer, met ontzaglijk grote plakkaats, waarop Soekarno was afgebeeld met hamer en sikkel op zijn fez. Onder dit portret stond onder meer: „De Republiek Indonesië. Hebt U er ook genoeg van? Stemt dan lijst 6.“

Mr. Stikker is nu als minister enkele weken geleden naar Djokja geweest. Voerde daar besprekingen met de Republikeinse autoriteiten, kwam vol optimisme en met een brief van de republikeinse minister-president Hatta, bestemd voor de Nederlandse regering, terug en is plotseling de gangmaker geworden voor een nieuw rechtstreeks overleg van beide regeringen om tot een accordé te komen.

Plotseling heeft Mr. Stikker er blijkbaar toch niet „genoeg van“ om met de republikeinse regering verder te onderhandelen. Het moet wel een bijster vreemde indruk maken, dat het in dit geval nu juist de enige minister van de partij voor vrijheid en democratie moet zijn, die de vastgelopen onderhandelingen weer op gang brengt. Nog wonderlijker lijkt het, dat dit op gang brengen niet geschiedt door de minister van Overzeese Gebiedsdelen, Mr. Sassen, noch door één van de in Indonesië regelmatig vertoevende Nederlandse hooggeplaatsten, maar door de minister van Buitenlandse Zaken. Er zou haast reden zijn daaruit te concluderen, dat er nu werkelijk sprake is van een erkenning van de volledige onafhankelijkheid van de Republiek Indonesië.

Natuurlijk is dat niet in het minste waar. Maar hoe moeten wij dit alles dan verklaren?

Meermalen hebben wij in onze krant uiteengezet, dat er in feite geen sprake meer is van een onafhankelijk, kapitalistisch Nederland. Wij hebben wel eens de indruk gehad, dat velen ons van overdrijving beschuldigen, wanneer wij dit stelden en er aan toevoegden, dat de Ne-

derlandse politiek dus niet werd bepaald door de partijverhoudingen in dit land. Ja, dat welke partij of partijen ook het kabinet samenstelden, de Nederlandse politiek werd bepaald door de internationale toestand en daarbij vooral door de eisen die het imperialistische Amerika stelde. Wat zich de laatste weken met betrekking tot Indonesië heeft voltrokken, is echter een dusdanig sterk bewijs van onze opvattingen, dat wij menen goed te doen daarop nog eens uitdrukkelijk de aandacht te vestigen.

Geheel het Verre Oosten is in gisting, een gebied dat zo ruwweg geschat een bevolking van rond 1000 miljoen mensen omvat. Overal rebelleert de grote massa tegen de oude maatschappelijke verhoudingen. Hoewel in het algemeen niet kan worden gesproken van een modern proletariaat, als in West-Europa — het proletariaat ontbreekt er overigens ook weer niet —, staan daar overal sociale revoluties op de dagorde. En evenals in Europa botsen daar onder die verhoudingen, de imperialistische tegenstellingen van Amerika en Rusland op elkaar. De op vele punten van dit uitgestrekte gebied telkens weer aan de dag tredende woelingen, bieden Rusland uitstekende gelegenheden zijn ideologische greep op de in beweging komende massa's te vergroten, zijn invloedssferen uit te breiden. De gebeurtenissen in China, waar de macht van Tsjang Kai Tsjek wankelt onder de slagen van de Chinees-communistische le-

ATTENTIE

We zitten midden in een kwartaal. De meeste regelmatige betalers, agenten en abonnees hebben het verschuldigde dan steeds overgemaakt. De administratie moet dan teren op de nakomers. Ditmaal is de achterstand iets groter dan de vorige keer en dat baart wat zorgen.

Mogen we allen dus dringend verzoeken, het verschuldigde te storten. En wil men dan ook denken aan „Spartacus“ op de Vesuvius“.

DE ADMINISTRATIE.

gers, hebben de Westerse imperialisten en in het bijzonder ook Amerika veel zorgen gebracht.

„Het Handelsblad“, dat daarvan ook zeker is doordrongen, bracht in zijn nummer van 20 November een kaart van het Verre Oosten, onder de titel: „Communistische vloedgolf over Azië“. Als een zwarte dreiging is in de linkerbovenhoek Rusland afgebeeld. Een gearceerd gebied van China, dat ongeveer de helft van dat land betreft, geeft aan, hetgeen onder de „communistische overheersing“ is geraakt. Tenslotte wordt aangegeven hoe in het Verre Oosten overal, blijkend uit „congressen, terreurdaden, offensieven en opstanden“ de „vloedgolf“ wast. Onder de opstanden komt natuurlijk ook Moeso's opstand in de republiek voor. Wij delen dit slechts mede, om duidelijk te maken, hoe bezorgd het Westerse kapitalisme over de ontwikkeling in het Verre Oosten is.

In de imperialistische politiek van thans is dit gebied van buitengewoon grote betekenis. Krachtige nieuwe hulp aan het China van Tsjang Kai Tsjek, ja een groot nieuw Marshall-plan voor het gehele Verre Oosten, wordt door Amerika met spoed voorbereid. En in dit alles past het streven, om, waar mogelijk, zoals in Indonesië, de rust en geordende verhoudingen te herstellen. Dat is de reden dat Mr. Stikker als het ware in opdracht van het Westerse kapitalisme en vooral Amerika, met kracht naar een oplossing van het geschil Nederland—Republiek Indonesië ging streven. Thans vervallen alle bezwaren, wanneer men maar met de Indonesische heersende laag der intelligentia tot een regeling kan komen. En men rekent daarbij op hun klassesolidariteit.

Het is duidelijk, dat het monopolie-kapitalisme elk verzet tegen de uitbuiting der onderdrukte klassen en volken buiten de Russische orde, tot Russisch „communisme“ zal verklaren. Het is eveneens duidelijk, dat Rusland steeds zal pogen zulke sociale bewegingen voor zijn machtsvergroting te benutten.

Wat voor ons geldt, geldt ook voor de in beweging komende massa's in het Oosten. Steeds worden wij gebruikt voor ander belangen. Wij zullen ons daartegen moeten verweren. Zij in het Oosten, wij in het Westen.

Voor de vrouw

Onder deze titel verschijnen sinds enige weken regelmatig artikelen in „Het Parool“, die de problemen van de huisvrouw behandelen.

In deze artikelen zijn enige vrouwen aan het woord, die zich beklagen, dat ze door overmaat van werkzaamheden in de huishouding geen vrije tijd overhouden voor ontwikkeling of liefhebberijen. Ze proberen een oplossing aan te geven voor deze moeilijkheden, die algemeen toepasselijk zou zijn.

Alvorens op deze oplossingen in te gaan, zullen we de inhoud van de klagen, eens nader bekijken. Wat direct opvalt is, dat de vrouwen, die aan het woord zijn, in goed-geïntueerde milieus leven, en wat men noemt algemeen ontwikkeld zijn. Een der schrijfsters woont in een „sprookjes-huis“. Rondom is bos. Haar man, schrijft ze, „heeft een functie in een groot bedrijf, we kunnen er wel van komen, al houden we niet veel over“. Een ander had „een veelbelovende middelbare school-opleiding en uitgesproken studie-aanleg“. Weer een ander „schreef en schilderde“. Geen van allen hadden ze huishoudelijk werk, gedaan voor ze trouwden. Voor de oorlog hadden ze een meisje voor hele of halve dagen, en ook nu hebben ze nog een werkster. Ze zeggen het niet allen zo duidelijk, als mevrouw M. U., maar in feite betreuren deze dames in de eerste plaats het verdwijnen van de „huishoudelijke hulp, die toen ze goedkoop was, en die wel op het huis en de kinderschaar paste“.

Want, uit al die lamentaties klinkt het door, dat ze zich eigenlijk te goed achten voor dat laag-bij-de-gronde werk, zoals wassen, dweilen, stof afnemen. Hoe de werkster haar probleem van te weinig tijd voor zichzelf moet oplossen, vragen ze zich niet af.

Nu willen we in 't geheel niet ontkennen, dat de meeste vrouwen te weinig vrije tijd overlijft. De dames echter, die „Het Parool“ aan het woord laat, zijn van die categorie, die vroeger hun tijd winkelen en tea-end doorbrachten, terwijl de werkster of dienstbode haar huishouding voor een habbekrats waarmaakte.

De arbeidersvrouwen hebben niet alleen een veel te lange arbeidsdag, maar ook nog de „kopzorg“ om van het beetje huishoudgeld hun kinderen knap voor de dag te laten komen en smakelijke, voedzame maaltijden te bereiden. Zeer velen zijn gedwongen om uit werken te gaan, of thuiswerk te verrichten voor confectie-ateliers. Het merendeel der vrouwen heeft alleen de lagere school doorlopen, en van jongsaf geploeterd in een dienstje, of zich afgejakkerd met stukwerk op een atelier. Maar hebben deze vrouwen geen behoefte aan ontwikkeling, geen dorst naar kennis? De „Parool“-dames hadden tenminste nog een jeugd, met alle gelegenheid tot ontwikkeling, de arbeidersvrouw heeft nooit deze kansen gehad.

Als we er dus van uitgaan, dat ook de arbeidersvrouw recht heeft op meer vrije tijd, en ook de gelegenheid moet krijgen om, ondanks het feit dat ze een huishouding heeft te verzorgen, zich te ontwikkelen en te ontplooiën, moeten we in het oog houden, dat deze kapitalistische maatschappij daarvoor weinig gelegenheid biedt.

Want de oplossing, zoals in „Het Parool“ dd. 22. October aangegeven, met de Blokhutten: in iedere wijk een huis, met ruimte voor logeren, centrale keuken, lees- en studeerzaal voor kinderen, klinkt wel erg mooi, maar in deze tijd van woning- en andere nood, behoort dit tot de onmogelijkheden. Ook de z.g. straathulp is onuitvoerbaar in een arbeidersbuurt, waar gezinnen met kinderen hokken in een paar kamertjes met alcohol, waar het grootste deel der bewoners nog uit werken moet, of thuiswerk aangenomen heeft. Daar heeft ieder de handen vol aan eigen zorgen, daar wonen geen dames die zich vervelen of gezelschap nodig hebben, en de overbelaste huismoedertjes een handje zouden kunnen helpen.

En toch kan er ook aan de nood van ons, arbeidersvrouwen, tegemoet gekomen worden. Maar, we moeten dan van een heel ander standpunt uitgaan. We zullen moeten inzien, dat we aan onze ontwikkeling moeten werken, die een betere samenleving tot doel heeft. Dan pas kunnen we een goede moeder zijn voor onze kinderen, want dan

werken we aan hun toekomst; dan pas zijn we een ware levenskameraad voor onze echtgenoot, omdat we hem dan kunnen steunen en sterken in de strijd, die hij dagelijks te voeren heeft.

Onze ontwikkeling moet in de eerste plaats gericht zijn op het leren kennen van de maatschappij, waarin we leven en de mogelijkheden om te komen tot het opbouwen van een klasselose samenleving. Dat betekent dus, dat we ons moeten verdiepen in de vormen van de strijd der arbeiders in de vraagstukken over de grondslagen van de nieuwe samenleving.

Dus toch ook voor ons de grote vraag: Kunnen we voor dit alles tijd vrijmaken?

Als we bezield en overtuigd zijn van de noodzaak, dat de arbeidersklasse als geheel moet strijden, dan zeggen we: „het moet“. En meestal kan het dan ook. Het is waar, dat ook nog vele arbeidersvrouwen overbodig werk doen. Er wordt nog heel wat gepoetst en gewreven, niet om aan eisen van hygiëne te voldoen, maar voor het oog van de buurvrouwen en anderen. Er kan heus nog wel arbeid achterwege gelaten worden, zonder te vervuilen.

Ook kunnen we, als we willen, zeker een avond in de week vrijhouden om te lezen, of gezamenlijk met anderen een boek te bespreken.

Als eens in de 14 dagen de man op de kinderen past, opdat de vrouw in de gelegenheid kan zijn, naar een cursus- of discussievergadering te gaan, is dit heus niet te veel gevraagd. Is het werkelijk onmogelijk om een avond in de week te besteden om te lezen, dan is het nog wel mogelijk om geregeld iedere avond een half uur voor het naar bed gaan een hoofdstuk te lezen in een belangrijk boek, of een tijdschrift.

Als een arbeidersvrouw eenmaal doordrongen is van de noodzaak om te strijden, dan kan ze gemakkelijk tot een buurtorganisatie komen, waar een aantal vrouwen regelmatig met elkaar een boek of krantenartikel bespreken. Uit die samenwerking, die tot een geestelijk saamhorigheidsgevoel zal leiden, kan dan groeien de onderlinge hulp, waardoor meer tijd voor ontwikkeling en strijd zal vrijkomen.

Hiermede is zeker niet het laatste woord gezegd, maar we beëindigen nu dit artikel en openen gaarne de discussie.

Voor onze efabonnees

In ons vorige nummer spraken wij in dit rubriekje over de teleurstelling die in de arbeidersklasse is gevestigd, over het houden, trachten, ook in de strijd van door zoveel oude en jonge arbeiders geconstateerde feit, dat de practijk van de oude z.g. socialistische partijen in het geheel niet socialistisch was, noch tot socialisme of communisme voert. Wij wezen er op, dat het noodzakelijk was, dat de strijdende arbeidersklasse zich opnieuw moest bezinnen over de vraag „wat is socialisme?“. Een van de voornaamste redenen voor het bestaan van onze bond en onze krant is, dat wij menen in dit opzicht iets te vertellen te hebben. Gaven wij dus in dit artikelje een zeer kort antwoord, dan was dat, omdat wij ons blad als geheel voor een belangrijk deel daarop willen instellen. In al onze beschouwingen is daarover bijna altijd wat te vinden, of zij zijn op het denken over die vraag, ingesteld.

Ongetwijfeld maakt in Nederland de arbeidersbeweging een crisis door, zowel wat betreft haar strijd, als haar geestelijk leven. Die twee zijn trouwens onafscheidelijk. Wanneer de klasse zich haar taak en doel weer duidelijk voor ogen zal zien staan, duidelijker nog dan in het verleden, toen de arbeidersbeweging in een opkomst zijnd kapitalisme zich kon richten op sociale veroveringen en een ver afgelegen en wazig ideaal van socialisme, dan zal ook de kracht en de wil tot strijd weer groeien. Dan zal de oude geestkracht, het oude idealisme, maar klaarder, weerkeren.

„Spartacus op de Vesuvius“

Verantwoording over de maand September. Door de Amsterdamse Agent werd ontvangen:

Vaste bijdragen:
O. S. f 3.—; J. H. f 2.—; W. v. d. W. f 1.—; S. H. f 0.50; J. L. f 0.50; A. R. f 1.—; N. A. f 2.50; J. de G. f 1.—; H. G. L. f 10.—; J. V. f 1.—; B. N. f 2.50; J. S. f 1.—; W. S. f 4.—; J. B. f 1.—; B. R. f 1.—; J. v. d. H. f 1.60; L. B. f 1.—; D. S. f 0.50; no. 37 f 0.50; P. B. f 1.—; allen te Amsterdam.
A. D. te S. f 1.50, P. K.—M. te B. f 10.—
Totaal f 48.10.

Losse bijdragen:
P. S. f 0.50, L. v. A. f 1.—; Lezers Barendsz-
buurt f 4.34, Kl. P. f 1.—; B. v. A. f 0.55;
O. J. f 0.50, allen te Amsterdam.
T. M.—I. f 30.—. Totaal f 37.89.

Agent te Scheveningen f 3.08.
Agent te Den Haag f 5.01.
Totaal totaal f 94.08.

beschikkingsrecht over de productiemiddelen bezit.

Socialisme kan dus alleen zijn een gemeenschap van vrije gelijke producenten, die zelf, maar collectief, de productiemiddelen beheersen. Aan het zelf doen, het zelf georganiseerd optreden van de arbeiders in de bedrijven, waartoe zij door de omstandigheden steeds meer worden gedreven, zit dus veel meer vast, dan velen menen. Hun strijd is in wezen het begin van verzet tegen de heerschappij van staat en bezittende klasse over het gehele economische leven. En al gaat dit vaak nog onbewust van de grote betekenis die dat verzet heeft, het gaat feitelijk reeds om eigen zeggenschap over de arbeid, het productiemiddel, het voort te brengen product en de distributie daarvan.

Voor het weder-herleven van een geestkrachtige en ook overigens strijd bare arbeidersbeweging is daarom het propagandistische werk van Spartacus van grote betekenis.

Zo zien wij ons werk. Wanneer U dit van waarde acht, ja zelfs wanneer U het van belang acht, dat over deze problemen wordt gedacht en gesproken, dan menen wij U overtuigd te hebben van de noodzaak van het nemen van een abonnement op onze krant. Doet U het dan ook, want Uw en ons ideaal, de verovering van het socialisme door de arbeidersklasse kan alleen werkelijkheid worden, wanneer wij leren naar onze overtuiging te handelen. Dat het socialisme veroverd zal worden, verwonderlijk kan worden, door een zich niet van haar taak bewuste arbeidersklasse, dat gelooft U immers ook niet?

De zitting duurt voort

„Er worden de laatste jaren veel, zeer veel rechtszittingen gehouden in Nederland. Langdurige zittingen. Het zijn generaals, S.S.-ers, N.S.B.-ers, collaborateurs, kampcommandanten, die ter verantwoording worden geroepen door Nederlandse rechters.“

Uitvoerige verslagen over onmenselijkheid en lafheid, kolommen-vol ellende, vernedering, verdierlijking, verschijnen in de pers.

En de zitting duurt voort.

Niet alle zittingen duren even lang. Niet alle veroordelingen worden jarenlang overwogen, voor ze worden uitgesproken.

Daar heb je b.v. de Bondowoso-affaire. De veroordeling der beklaagden tot gevangenisstraffen, variërende tussen 2 tot 6 maanden, is betrekkelijk vlug afgekomen. Het betrof hier ook geen veroordeling van kampcommandanten, maar van bewakers van gevangentransporten van Indonesiërs. Dit transport had 46 doden geëist, omdat de gevangenen 12 uur lang in de tropen vervoerd waren in goederenwagens, die gedurende de gehele reis gesloten bleven. Voor voedsel en drinken was niet gezorgd, de toegemeten ruimte per persoon bedroeg nog geen halve meter.

Elke beklagde beriep zich op een bevel van een ander. Elke beklagde ontrok zich aan de verantwoordelijkheid, elk had slechts orders opgevolgd. „Cadaverdiscipline“ noemt de advocaat-fiscaal dit ter terechtzitting.

Zeer juist, maar diegenen, die deze cadaverdiscipline niet aanvaardden, die deze discipline niet opbrengen konden, worden zwaarder gestraft, dan die „cadaver-bewakers“!

De drie militairen, die onlangs gewerd hebben een dessa uit te branden, kregen gevangenisstraffen van anderhalf jaar en intrekking van kostwinnersvergoeding. Deze mensen konden zich niet aan de cadaverdiscipline onderwerpen!

Het Hoog Militair Gerechtshof spreekt „recht“. Een uitspraak wordt gedaan in Batavia, nalatigheid, de dood van 46 mensen — Indonesiërs — ten gevolge hebbend: enkele maanden gevangenisstraf. Dood door schuld, gevolg van stipte uitvoering der bevelen.

Zij, echter, die de bevelen gaven, worden niet bestraft. Wel zegt de advocaat-fiscaal, dat de leiding niet vrijuit gaat in dat geval, maar daar blijft het dan ook bij.

Dat kan in de verhoudingen, waarin we op het ogenblik leven, ook niet anders. De kracht van het militarisme ligt in de discipline van de soldaten. De discipline maakt van de mensen willoze werktuigen, zonder enig verantwoordelijkheidsbesef, die slechts uitvoeren wat hun bevelen wordt en die er op de duur aan gewend raken, dat anderen voor hen denken. Die „anderen“, dat is de legerleiding; beschouwen de Indonesiërs als rebellen en heethoofden, wier opstandige geest gedood moet en die murw gemaakt moeten

Vervolg op pag. 4. 1e kolom

NOVEMBER 1918

Zoals de eerste wereldoorlog plotseling op een prachtige zonnige dag van de eerste Augustus 1914 de mensheid verraste, zo kwam zijn einde ook even plotseling in de sombere en kille maand November van het jaar 1918.

Weliswaar had de dubbelmonarchie Oostenrijk-Hongarije de strijd reeds eerder opgegeven, doch de Duitse legers stonden overal op „vijandelijke“ bodem. Geheel België was nog in hun bezit en een groot deel van Frankrijk, terwijl bij de vrede van Brest-Litovsk grote delen van het door revolutie militair uitgeschakelde Rusland onder Duits beheer waren gekomen. Niemand had het einde zo spoedig verwacht. Wel begon de aanvalskracht van het Duitse leger te verzwakken en was het front voor Parijs teruggebogen, doch van een vernietiging der Duitse wapenen was nog geen sprake en hoe lang een feitelijk verslagen leger het nog vol kan houden, dat heeft de vorige oorlog bevestigd, die geheel anders afliep. Hier zag men het einde lang van te voren naderen.

Springt dit verschil in het oog, een ander verschil, dat niet minder opvallend is en verband houdt met het eerste, is de invloed die de massa's op de afloop der oorlogshandelingen hadden. De houding van de arbeidersklasse gedurende de laatste wereldoorlog, op wier afloop zij niet de minste invloed kon doen gelden, geeft blijk van een onderworpenheid aan een ideologie, die in de vorige wereldoorlog in veel geringer mate aanwezig was, de ideologie van geloof in idealen die de hare niet zijn; de ideologie van het geloof in de leider. Dit geloof in de leider dateert niet vanaf het optreden

van Hitler. Sedert het de arbeidersorganisaties na het tiental jaren, dat aan de eerste wereldoorlog vooraf ging, gelukt was langs parlementaire weg verbeteringen voor de arbeiders te verkrijgen, moest het initiatief der massa, het zelf strijden en offers brengen voor verbeteringen, op de achtergrond geraken. In de plaats van het zelf handelen kwamen het optreden van de geschoolde, kundige en be-gaafde leider, die met zijn grotere kennis, door overtuigende redevoeringen in parlement en gemeenteraad voordelen voor de arbeider wist te behalen.

Waarvoor de moeilijke weg van staken en posten, schermutselingen met de politie, broodroof en dikwijls ongenoegen in het gezin door de tegenwerking der vrouwen, als het op deze gemakkelijke manier te winnen was? En dat het te winnen was bleek toch. Ging men niet vooruit? Stegen de lonen niet, werd de arbeidstijd niet verkort en droegen de afgevaardigden der arbeiders niet overal in groter getale door in de vertegenwoordigende lichamen? Waarachtig, de tijd was niet ver, dat ze ministersposten zouden bekleden en een begin gemaakt kon worden met het invoeren van het socialisme. Een veranderde geestelijke gesteldheid, van een strijden zonder lijden, een blijde-wereldstemming begon op te komen, waarbij het heerlijken van de leider de plaats innam van het

vertrouwen op de kameraden in de strijd. De moeilijke jaren schenen voorbij; men was op weg.

Wreed werd deze blijde-wereldstemming verstoord, toen plotseling op de eerste Augustus 1914 de ultimatus door de lucht vlogen. In de tijd van nauwelijks meer dan een etmaal verklaarden de vijf grote mogendheden van Europa elkaar de oorlog.

De mensen schrokken, wilden, zelfs toen de legers reeds slaags waren en de slachtoffers bij duizenden vielen, het niet geloven en dachten, dat het een misverstand was. Had men hun niet altijd voorgelouden, dat juist de zwaardere bewapening en de stijgende uitgaven voor leger en vloot de heersers zelf terug zouden doen deinken voor de gevolgen van een oorlog? En daar was de oorlog toch plotseling een feit.

Wel waren er geweest, die jaren te voren de schijn van deze vreedzame ontwikkeling hadden aangehouden. Reeds bij de staking van 1903 hier in Holland waren er heftige woorden van de zijde der marxisten in de S.D.A.P., die de leider Troelstra er van beschuldigden, persoonlijk tegenleiding te geven, zonder samenspraak met het opperrecht Comité van Verweer. Dit was in wezen reeds het conflict tussen leiders en massa. Door de marxisten in de partij werd het optreden van Troelstra

c.s. toen nog niet gezien als de uitdrukking van een blijvend principieel verschil. Dit werd eerst later duidelijk door de verdere gedragingen, vooral der Kamerfractie.

De parlementaire strijd stelt voorop, dat de leider de handen vrij heeft. Bij de beslissingen die hij heeft te nemen in de steeds wisselende fractievormingen en plotselinge situaties, moet hij direct handelen en kan dus niet eerst de partij raadplegen; een mogelijk voordeel voor de partij of arbeidersklasse zou hem kunnen ontglippen. Zo eist het verleggen van de strijd naar het parlement en de situatie van de leider aldaar het toekennen van grote macht, dat altijd samen gaat met het toeschrijven van overdreven eigenschappen. Het werkelijk verkrijgen van voordelen verblindt dan de massa nog meer, zodat de propaganda voor de „eminente leider“ hoogtij viert en deze zelfs met inachtneming van alle formele democratie en onbetwistbare macht kan vertegenwoordigen.

Hoewel er dus bij het uitbreken van de eerste wereldoorlog verwondering was over de houding der soc.-dem. leiders, die zich in nagenoeg alle landen, door het stemmen voor de oorlogscapaciteiten in het militaire front van het imperialisme hadden ingedeeld of door het mede-toestaan van mobilisatie-credieten in het front van morgen, verzet bleef uit. Het ontzag voor de leiders en hun macht was zo groot, dat in de partij geen oppositie van enige betekenis was.

(Wordt vervolgd)

KLASSE EN MACHT

Spartacus is zich bewust van de noodzakelijkheid der klassenstrijd. Elke actie, gericht tegen uitbuiting en onderdrukking, wordt door ons toegelicht en zo mogelijk bevorderd. De strijd onder een zelfgekozen leiding, die verantwoording schuldig is aan de arbeiders, wordt dan ook steeds door ons gepropageerd. Natuurlijk is het ons niet om de strijd alleen te doen. Alleen een propagandist van de strijd, zonder die strijd een wezenlijke inhoud te geven, zou zinloos zijn. Strijd is een middel, om tot het doel te komen, n.l. een gemeenschap van vrije werkers. Een gemeenschap, waarin de arbeiders zelf het productie-apparaat beheren en de volle beschikking hebben over hun producten. Dus van loonslaaf tot vrije arbeider. Het is logisch dat zo'n gemeenschap niet uit de lucht komt vallen, maar dat er voor gestreden zal moeten worden. En het is noodzakelijk ons nu reeds vertrouwd te maken met die strijd voor een communistische gemeenschap. Reeds nu moeten we ons afvragen van welke middelen we in die strijd gebruik mogen maken. We denken daarbij vooral aan het al of niet gebruiken van geweld. Sommigen staan nog op het standpunt, dat het gebruik van geweld ongeoorloofd is.

Wij kunnen het daarmee niet eens zijn. Wij kennen de arbeiders het volste recht toe, om zich desnoods met geweld te verzetten tegen hun uitbuiting. We vragen ons zelfs af, of zij, die bij een revolutie aan de kant gaan staan, of protesteren tegen het gebruik van geweld, hun geweten niet zwaarder belasten, dan zij die actief aan die revolutie deelnemen. Vergeten we vooral niet, dat de

machthebbers nooit vrijwillig van hun macht afstand doen. Zij zijn niet behept met ethische bezwaren en zullen van alle machtsmiddelen gebruik maken om de strijd van het proletariaat te onderdrukken. Hier blijft als laatste redmiddel over, de macht van de arbeidersklasse, gesteund door wapens. Wanneer de arbeiders om ethische of andere redenen hiervan zouden afzien, zouden ze daarmee de revolutie prijsgeven, waardoor een maatschappijvorm zou blijven voortbestaan, die oneindig meer slachtoffers eist (maar dan in hoofdzaak van de arbeidersklasse) dan welke revolutie ook.

Ook wordt wel eens beweerd, dat het zo moeilijk zal zijn om in een revolutie de boerenbevolking mee te krijgen, omdat ze in wezen reactionair zou zijn. En of het dan geoorloofd zal zijn om dwang te gebruiken, indien die boerenbevolking weigert haar product aan de gemeenschap te leveren. Dat de boerenbevolking in het algemeen reactionair is, is niet geheel juist. In sommige landen misschien, zoals b.v. in Frankrijk, waar het leven op het platteland nog zoveel voordelen heeft bij dat van de stedelingen. Maar denken we eens aan de Russische revolutie en speciaal dan aan de Oekraïne. Hier was de boerenbevolking vooral niet minder revolutionair dan de anderen. De bloedige strijd tussen het rode leger en de boeren verzameld rondom Machno, was een gevolg van hun weigering, hun producten aan de centrale regering der Bolsjewiki te leveren. Niet omdat ze reactionair waren. Integendeel, ze wilden hun producten alleen leveren aan de arbeidersraden.

Bij dat alles komt nog, dat de landbouw zodanig

georganiseerd is (we kunnen haast zeggen ge-industrialiseerd), dat de plattelandsbevolking niet minder verarmd is dan de arbeiders in de grote industrieplaatsen. Mocht bij een revolutie een deel der boerenbevolking de maatregelen, genomen door de arbeiders zelf, in plaats door een centrale macht, toch saboteren, dan zijn de arbeiders volkomen gerechtigd dwang te gebruiken. Ze staan dan voor de keus dwang te gebruiken of de revolutie te laten mislukken. En een revolutie te laten mislukken terwille van de belangen van een reactionair deel der bevolking, zou zinloos zijn.

Natuurlijk moet ook de gemeenschap aan zijn verplichtingen voldoen. Het spreekt vanzelf, dat elke bedrijfstak, dus ook de landbouw, een gelijkberechtigd deel van de gemeenschap behoort te zijn. Levert dus de landbouw zijn producten aan de gemeenschap, dan heeft ze het recht op een gelijke hoeveelheid producten (gemeten in arbeidsuren) in de vorm van levensonderhoud, landbouw-werktuigen, kunstmest enz.

Dit alles neemt niet weg, dat wij het gevaar van het aanwenden van geweld inzien. Het risico dat een bepaalde groepering de macht tot zich trekt, bestaat zeer zeker. Daarom geen centraal machts-apparaat maar gewapende bedrijfsarbeiders. Daarbij, er is geen weg zonder risico. Strijd sluit altijd risico in.

Tenslotte dit nog. Revoluties worden niet gemaakt. Ze worden geboren uit de ellendige levensomstandigheden van de arbeidersklasse, die ook niet vrij is in het kiezen van haar middelen.

Onze taak is, het te bevorderen, dat die klasse een macht gaat worden, die in revolutionaire perioden van betekenis blijkt te zijn. Een macht, die in staat is, datgene te verwezenlijken, waarvoor wij dagelijks strijden, n.l. het Vrije Communisme.

In het O.V.B. Keulen en Aken niet in één dag kunnen worden gebouwd. Wanneer dus het landelijke O.V.B. na zal streven, om geleidelijk de weg van dit inzicht in te slaan, en zij althans, Amsterdam en anderen de gelegenheid geeft hun inzichten te propageren en zover mogelijk toe te passen, dan menen wij, dat er een mogelijkheid is om actief in het O.V.B. en haar grootmaking te arbeiden.

Het is ons bekend, dat Amsterdam een compromis in die richting nastreeft. Wij juichen dat van harte toe. Wanneer de organisatievorm van het O.V.B. in de gegeven omstandigheden, krachtens de wijze van zijn ontstaan uit een vakcentrale (E.V.C.), moeilijk anders kon worden, dan zij werd, dan moet men beseffen, dat wat nu geformuleerd werd als statuten en reglement geen dwangbuis mag worden voor diegenen, die meer rekening willen houden met de eisen waaraan een komende nieuwe arbeidersbeweging zal moeten voldoen. Laat men dus in dit opzicht Amsterdam geen dwang opleggen. Laat anderzijds Amsterdam en diegenen die het met haar eens zijn, al het mogelijke doen om, op de basis van eigen grondstellingen, een zo goed mogelijk organisatorische samenwerking te bereiken.

Gunné men anderen (de echte vakcentrale-kringen) de vrede van de boer die kiespijn heeft, over de dan bestaande organisatorische verschillen. Laat men er zelf in het O.V.B. van uitgaan, dat federatief gestreefd moet worden naar de juiste vormen van nieuwe strijd. Dan, dat is onze overtuiging, zullen allen kunnen werken aan de uitbouw van het O.V.B. een uitbouw, wat betreft het ledental, een uitbouw wat betreft het begrip van strijdorganisatie, want beide heeft het O.V.B. zo buitengewoon hard nodig.

VERGADERINGEN

Vrijdag 3 December 's avonds 8 uur.

Cursusvergadering. Onderwerp:

De opvattingen van de Democratische Jeugd (Doorbraak-groep) ingeleid door een dier jongeren. Gebouw „Westeinde“ aan het Westeinde.

Vrijdag 10 December 's avonds 8 uur.

Lezersvergadering Spartacus. Wordt ook nader geconvoceerd.

Onderwerp: De positie van de arbeidersklasse en onze taak.

4 DECEMBER 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No 48

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

Israelische Problemen

Toen nog geen jaar geleden de Arabische legers van drie kanten Palestina binnenvielen, dachten zeer velen, dat de Joden een nieuwe tragedie tegemoet gingen. We wisten immers, dat de Arabieren en Egyptenaren de volledige steun van Engeland hadden. En velen dachten, dat dit handjevol Joden in Palestina vechtend ten onder zou gaan. En zelfs toen zij in Mei van dit jaar, vol moed en hoop in een nieuwe toekomst, de Joodse Staat uitriepen, twijfelden wij, of dit staatje zich kon handhaven temidden van zoveel vijanden.

Langzamerhand werd het duidelijk, dat ondanks hun numerieke minderheid de Joden militair de sterkste waren en nu kunnen we gerust zeggen, dat de Arabieren volledig moesten wijken. De Joden hebben gevochten uit bittere noodzaak, voor hen was het een strijd om het bestaan, niet alleen voor diegenen, die reeds in Palestina waren, maar ook voor de duizenden die als displaced persons een ellendig bestaan in de kampen voerden.

Waarvoor vochten de Arabische legers? Zij vochten voor de belangen van de heersers, de Emirs, de grootgrondbezitters en oliekoninkjes. Het is een onomstotelijke waarheid, dat de meeste Arabische fellachen, die in de dorpen in de nabijheid van de Joodse nederzettingen woonden, geen vijandschap voor de Joden voelden, en zeker niet genegen waren tot strijd. Er zijn gevallen bekend van wederzijdse hulp in de oorlogstijd. Zo ook is het bekend, dat de leiders van het Joodse kinderdorp Ben Shemen gewaarschuwd werden door naburige Arabieren, dat zij beter deden de kinderen te evacueren, en deze Arabieren hebben de kinderen toen zelf door de gevaarlijke zones geleid.

Deze feiten zullen ongetwijfeld tot de overwinning hebben bijgedragen.

Zo is de Joodse staat dan nu een feit geworden en daarmee zijn geheel nieuwe verhoudingen gegroeid op het gebied, dat, hoewel klein, toch altijd een belangrijke rol in de wereldpolitiek heeft gespeeld.

Palestina heeft en door zijn strategische ligging en door het feit, dat de oliepijpleiding van Irak in Haifa uitmondt, altijd de begeerte opgewekt van de imperialistische machten. En ook in de oorlog, die

er nu gevoerd is en die nog niet geheel ten einde is, hebben deze imperialistische machtsbegeerten een rol gespeeld. Het is b.v. bekend geworden, dat, nadat de Engelsen Palestina verlaten hadden, de Joden wapens uit Oost-Europa kregen. Deze eerste wapenzendingen in een tijd, dat de toestand voor de Joden daar uiterst benard was, heeft zeker belangrijk bijgedragen tot de latere overwinningen van Israël.

Anderzijds blijkt uit de politiek van de UNO en zeer zeker uit de zigzagpolitiek van Amerika, die in werkelijkheid de UNO beheerst, dat Amerika Israël onder controle wil houden.

Deze strijd van de wereldmachten om Palestina is niet nieuw. Als we van nieuwe verhoudingen spreken bedoelen we de nieuwe verhoudingen, waaronder de mensen daar komen te leven. Immers kort na de eerste wereldoorlog begon de immigratie op ruimere schaal naar Palestina, een immigratie, aangemoedigd door de Balfourverklaring, waarin door Engeland aan de Joden een „Nationaal Tehuis“ in Palestina werd toegezegd. De eerste kolonisten hadden met ontzaglijke moeilijkheden te kampen. Niet alleen in de strijd met de natuur (moerassen, klimaat enz.), maar ook overvallen van Bedoeïnen en Arabieren bemoeilijkten hun bestaan. Zo is Palestina van meet af aan opgebouwd, met „het zwaard en de ploeg“. Hoe gaarne de kolonisten ook het zwaard in een ploeg zouden hebben omgegebouwd, het was hun niet vergund. In de allereerste plaats niet, omdat Engeland, dat het mandaat over Palestina had, het de Arabieren naar de zin wilde maken, die immers de olie-concessies te vervechten hadden. En de Arabische grootgrondbezitters voelden niets voor de aantasting van het eeuwenlang bestaande feodale stelsel.

Uit de noodzaak zich te verdedigen ontstond de organisatie de Hagannah, die illegaal moest werken, omdat Engeland de Joden het bezit van wapenen verbood. Deze Hagannah was een echte arbeidersmilitie, die alleen optrad, wanneer de kolonie aangevallen werd, en waarvan de leden door de kolonie werden aangeworven. Zoals we weten, werkte het merendeel der kolonies als arbeiderscollectieven.

Oorspronkelijk meer als experiment beschouwd, bleken ze al spoedig de vorm te zijn, die voor het leven en de mensen aldaar de meest geschikte was.

Verscheidene arbeidersorganisaties groeiden uit deze collectieven, waarvan weldra de Histadruth de machtigste werd. Als vakvereniging omvatte ze nagenoeg geheel werkend Palestina, wat ruim 72 % van de bevolking was. Ziekenhuizen en theaters werden door de Histadruth gebouwd, kranten uitgegeven.

De Hagannah is door de jongste ontwikkeling van illegale arbeidersmilitie uitgegroeid tot de sterke militaire macht van de staat Israël. Ze staat nu onder het directe opperbevel van de Minister van Oorlog, ze is een staand leger, zoals iedere natie dat heeft. Daardoor is de Hagannah dus in werkelijkheid de controle van de arbeiders ontgroeid, ze is tot staatsapparaat geworden. Welke consequenties dat voor de toekomst zal hebben, moeten we nog afwachten. Wordt ook de Histadruth ingeschakeld in het staatsapparaat? We hebben in de berichten, die uit het land kwamen, nog niets gevonden dat daarop wijst. Volgens een artikel van Arthur Koestler in „Elsevier“ van 25-9-'48 zou de Histadruth zo een geweldige economische macht vormen, dat men van een staat in de staat zou kunnen spreken.

Op het ogenblik beschikken we niet over het nodige materiaal om deze mededelingen te kunnen controleren. De positie van de Histadruth zal zeker onder de ogen moeten worden gezien. Wel hebben we verondersteld, dat nu Israël een officiële regering heeft gekregen, het spoedig uit zou zijn met de vrije arbeiderscollectieven. Bij nadere beschouwing echter zou dat toch niet per se het geval hoeven te zijn. We mogen niet uit het oog verliezen, dat deze collectieven zich vijf en twintig jaar hebben kunnen handhaven. Er is een generatie opgegroeid, die niet anders gekend heeft, terwijl ook de communale levenswijze zo in de mensen is gegroeid, dat zij dit zeker niet makkelijk zullen prijsgeven. De arbeiders uit de collectieven zijn sinds jaren gewend zelf te beslissen, dat betekent zelf over de vraagstukken na te denken en zij zullen zich daarom niet zo gauw gewonnen geven voor een propaganda, die tot doel zou hebben om hun in hun rechten te beknotten. In het feit, dat de arbeiders door de oorlogsomstandigheden hun gewapende macht aan het centrale commando van

Het O.V.B. en de zelfbeweging van de arbeidersklasse

Voor zover ons bekend, is het officiële verslag van het oprichtingscongres van het Onafhankelijk Verbond van Bedrijfsorganisaties nog niet verschenen. Dat maakt het niet gemakkelijk, meer in details te treden, dan wij in ons eigen, uiteraard maar zeer korte, verslag in ons nummer van 6 November deden. De wijze waarop op dat congres de voorstellen van de groep Amsterdam aan de kant zijn geschoven, was voor ons, die daarin veel goeds zagen, wel zeer teleurstellend. Die teleurstelling gold niet eens zozeer het feit, dat die voorstellen niet werden aanvaard, want wij hebben er oog voor, dat de ontwikkeling naar een nieuwe arbeidersbeweging in een periode, zoals wij nu in Nederland doormaken, maar geleidelijk kan plaats vinden. Althans geldt dat, wanneer wij die beweging eens uitsluitend bezien als een kwestie van organisatorische vormgeving en daarmee verband houdende beginselverklaringen, zoals in het O.V.B. aan de orde was, terwijl het begrip „nieuwe arbeidersbeweging“ natuurlijk veel meer is. Het is zelfs waarschijnlijk, dat indiens eens de arbeidersklasse werkelijk zelfstandig tot massa-beweging komt en naar daarbij behorende organisatorische vormgeving gaat streven, zij zeer snel over organisaties als het O.V.B. heen zal groeien. Wij nemen aan, dat ook diegenen, die nu met hun volle instemming achter de congresbesluiten van het O.V.B. staan, t.z.t. zulke georganiseerde massa-bewegingen zullen toejuichen, wanneer zij inzien, dat het dan nieuwe ook beter zal zijn. Evenzeer

Vervolg van pag. 3; 3e kolom worden. Ze beschouwen hen als wezens van een lagere orde. Dit is de achtergrond van de Bondowoso-affaire. Doch niet van de Bondowosozaak alleen! Alle rechtszittingen van de laatste tijd; waarbij aan het licht komt, hoe beestachtig en hoe mensonterend gehandeld werd en wordt, hebben een zelfde achtergrond. De basis van deze excessen is het stelsel, dat de gelegenheid schept tot mishandeling, vernedering, machtsmisbruik. Een stelsel, dat berust op macht en overheersing. De zitting duurt voort. Ze duurt lang, maar niet eeuwig!

Maar, zoals gezegd, het is ons duidelijk, dat ook